

ben állónak minősülhetett volna „a háború sikeres megvívásával” vagy megsértette volna Nagy-Britannia Palesztinával és az Egyesült Államok Amerikával kapcsolatos bevándorlási politikáját. E politika visszahúzó hatása világosan megmutatkozott a szövetségeseknek a Brand-misszióval, az auschwitzi jegyzőkönyv leleplezéseivel, az Auschwitz bombázására irányuló követelésekkel és a zsidók emigrációjára vonatkozó ún. Horthy-féle ajánlattal kapcsolatos magatartásán.

A szövetségesek reagálása a Brand-misszióra. Brand Isztambulba érkezése (1944. május 19-én) és Eichmanntól jóváhagyott „emberéleteket áruért” missziója (lásd a 29. fejezetet) meglepetésként érte a nyugati szövetségeseket. Sir Harold MacMichaelt május 25-én igazította el Moshe Shertok (később Sharett) és David Ben-Gurion, a palesztinai Jewish Agency két vezetője az ajánlatról. Sir Harold még aznap tájékoztatta kormányát, és az ajánlatot „náci cselszövésnek” minősítette, amelynek „egészen mások a mozgatórugói, mint amit a látszat mutat”¹⁹². A Brit Hábórus Kabinet május 31-én foglalkozott a kérdéssel, és az összes jelenlévő rögtön elutasítóan reagált. A. W. G. Randall a külügyminisztériumból úgy vélekedett, hogy „lényeges okok miatt, ezekkel az indítványokkal nem szabad foglalkozni”, de felvetette, hogy az Egyesült Államoknak esetleg más a véleménye. Kijelentette, hogy „az elgondolás érdemein felüli rokonszenvet kelthet Washingtonban, ahol az elnök, Hábórus Mene-kültügyi Hivatala támogatásával, Morgenthauval együtt, részben választási okokból (Roosevelt negyedszeri elnökké választási kampánya folyt), elkötelezte magát a zsidómentésben”. Oliver Stanley, a gyarmatügyi miniszter azt javasolta, hogy ne foglalkozzanak ezzel a tervvel, mert „millió üldözött nem vonható ki a megszállt területekről és nem tartható semleges vagy szövetséges országokban a harci műveletek menetének nagyfokú módosítása nélkül”. A Hábórus Kabinet tehát úgy döntött, hogy az Egyesült Államok kormányának tudomására hozza határozatát, amely szerint semmilyen egyezkedésre nem hajlandó a Gestapóval. Engedményként abban egyeztek meg, hogy a jeruzsálemi Jewish Agencytól kapott közléseket továbbítják Chaim Weizmann-nak és Nahum Goldmannak.¹⁹³

G. H. Hall, a parlament külügyi bizottságának helyettes vezetője a részvételével folyt Hábórus Kabinet-ülésen hozott intézkedések részleteit nem említve, június 2-án szóban, június 5-én pedig írásban informálta Weizmann-t a Brand-misszió részleteiről.¹⁹⁴

Weizmann és a többi londoni zsidó vezető szeretett volna az eseményeknek olyan irányt adni, hogy az a legtöbb esélyt adja a zsidó életék megmentésére, de nagyon igyekeztek, hogy a Jewish Agency minden akciója „Öfelsége kormányának tudtával és beleegyezésével történjék”¹⁹⁵.